

"GLAS NARODA"

(SLOVENIAN DAILY)

Owned and Published by
Slovenian Publishing Company
(A Corporation)

FRANK SAKSER, President LOUIS BENEDIK, Treasurer

Place of Business of the Corporation and Addresses of Above Officers:
82 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.GLAS NARODA
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays.

Za celo leto velja tisto za Ameriko:	Za New York za celo leto	82.50
in Canada	za celo leto	82.50
Za pol leta	za celo leta	82.50
Za četrt leta	za celo leta	82.50

Subscription Yearly \$8.00

Advertisements on Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvzemljil nedelj in praznikov.

Dopolni besed podpis na osebnosti se ne pribrojajo. Denar naj se blagovati pošljati po Money Order. Pri spremembi kraja naravnih prednosti, da se nam tudi prejšnjo bivališče naznam, da hitreje najdemo naslovnika.

GLAS NARODA
82 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York, N. Y.

Telephone: Cortlandt 2876

ITALIJANSKA POLITIKA

Newyorški Times je priobčil naslednji članek:

Sestanek med senatorjem Sehanzerjem ter dr. Benešem, italijanskim in češkim ministrom za zunanje zadeve, je imel najbrž za posledico boljši sporazum, kojega reakcijo bodo občutili tudi v drugih deželah. Prav posebno sta razpravljala o avstrijskem položaju. Italija je prevzela glavno odgovornost v novem načrtu za neke vrste mednarodno konkurzno postopanje za Avstrijo, in Češko na bi pri tem igrala na drugo violino. Kljub nasprotnim izjavam v italijanskem časopisu pred par tedni ni mogoče dvomiti o možnosti, da bi se dalo spraviti v soglasje interesu teh dveh dežel. Italijanska in čehoslovaška politika si v nobeni točki ne nasprotuje in prijateljstvo, ustanovljeno na bojnih poljih Beneške, dosedaj še ni bilo skaljeno, kljub nesrečni politiki markija della Toretta v preteklem letu.

Dr. Beneš je očvidno pregovoril Sehanzerja, da nima mala antanta nikake proti-italijanske osti. Kljub slabemu razpoloženju med Italijo in Jugoslavijo bi se češko in predvsem pa rumunsko javno mnenje upiralo vsaki sovdeleži v kaki proti-italijanski kombinaciji. Upanja, katerim sta dala izraza oba državnika, da bo mogoče obrniti čehoslovaško trgovino proti Trstu, izražajo seveda vspričo močnejših ekonomskeh sil. Res je, da nudi padec svoje blago preko Nemčije. Brez posebnih in izvanrednih popustov pa je težko uvideti, kako bi bilo mogoče obrniti čehoslovaško trgovino proti Trstu.

Trst je evetel radi izvanrednih ugodnosti, katere je nudila avstrijska vlada temu pristanšču. Dvomljivo je, če bo celo italijanski in češki upliv v novi Avstriji dočasno, da premaga naravno miklavnost, ki vleče večino čehoslovaške trgovine v Hamburg in Bremen.

Če ni imel sestanek nobenega drugega uspeha je imel vendor ta uspeh, da imata obe vladi v rokah boljše informacije in da je bit storjen nadaljni korak proti uveljavljenju konečnega miru v centralni Evropi.

Če bi se to zgodilo, bi bil tudi ugled Italije v centralni Evropi povečan.

TIHOTAPSTVO

Kontrabant ob meji je v bujnjem cvetu. — Preko meje gonijo govejo živino in konje ter prenašajo tobak. — Laški finančarji se boje slovenskih pesti. — Tihotapci so oboroženi. — Nevaren, toda jako dobičkanosen posel.

Poroča A. Šabec.

Kdor se loti opisovanja razmer v Jugoslaviji in Julijski Benečiji, kar je visoki carini podvrženo: tobak, kava, goveja živila in konji, blago itd. Dusi obe državi tihotapstvo strogo kaznljeta, vendor ga ne moreta izrabiti. Tihotapec je pač podoben hazardnemu kvartopircu: simbolizira, tem strastnje igra, neglede na to, že zakrvita posetovo in dom. Isto je s tihotapcem: ako se mu kontrabanda posreči, zlasti kontrabanda živilne, mu vrže to lep dobitek, ki ga ne bi mogel pri nobenem drugem poslu zaslužiti, zato tudi stavi vse na to karto, ne oziraje se na dejstvo, da preži najtišče nevarnosti in zased ter neboji finančarjev z nabitimi karabinami. On tvega vse, toda glavo, samo da spravi svoje blago srečno preko meje. In vse to ne morda samo vsled golega dobička, temveč tudi vsled stvari sami, ker čuti pri tem nekako samozadočenje, da je zopet prevaril finančne stražnike. Primerjali bi ga lahko tudi z divjim lovecem, ki večer za večerom v slepi strasti zaseduje srnjaka, dasi ve, da je morda iz tega ali onega grma namerjena nanj gozdarjeva ali logarjeva smrtonosna cev, iz katere šine lahko vsak trenotek njegova smrt.

Ob naši meji je tihotapstvo v bujnjem evetju in kontražandi se v vsem, kar je visoki carini podvrženo: tobak, kava, goveja živila in konji, blago itd. Dusi obe državi tihotapstvo strogo kaznljeta, vendor ga ne moreta izrabiti. Tihotapec je pač podoben hazardnemu kvartopircu: simbolizira, tem strastnje igra, neglede na to, že zakrvita posetovo in dom. Isto je s tihotapcem: ako se mu kontrabanda posreči, zlasti kontrabanda živilne, mu vrže to lep dobitek, ki ga ne bi mogel pri nobenem drugem poslu zaslužiti, zato tudi stavi vse na to karto, ne oziraje se na dejstvo, da preži najtišče nevarnosti in zased ter neboji finančarjev z nabitimi karabinami. On tvega vse, toda glavo, samo da spravi svoje blago srečno preko meje. In vse to ne morda samo vsled golega dobička, temveč tudi vsled stvari sami, ker čuti pri tem nekako samozadočenje, da je zopet prevaril finančne stražnike. Primerjali bi ga lahko tudi z divjim lovecem, ki večer za večerom v slepi strasti zaseduje srnjaka, dasi ve, da je morda iz tega ali onega grma namerjena nanj gozdarjeva ali logarjeva smrtonosna cev, iz katere šine lahko vsak trenotek njegova smrt.

Italijanski tobak je pod ničlo in sploh ne zasluži tega imena. To vedo Italijani prav tako dobro kot mi Sloveni. Zato ga eni kot drugi tudi ne pukajo, ali pa samo v skrajni sili. V zasedenem ozemlju puščajo le najfinje jugoslovanske slike, ki jih z notranjim zadovoljstvom glasno kričejo pozdravljati: mi je zanimiva maša in petje v glasbenih, da je izvršil nočni napad.

"Bog daš srečo! No, kako, kakšen je bil kup?" — "No, bo že, bo že; varšiš. Nedavno sta dva tihotapeca s tobakom zadelo ob meji na dvoje laških finančarjev, katera sta popolnoma razorzoila, jima razbil karabinke ob gozdnih pečinah, ju temeljito očevilala, nato pa si oprila svoji celi s tobakom ter mirno odla svojo pot.

Seveda, vedno pa ne gre tako gladko. Včasih mora tihotapec tu- di pustiti živino na mestu ter na- brusiti pete po goščavi, da odnesce celo ložo pred karabinami finan- čarjev. Nekega nedeljskega popo- dne sem sedel v gostini v vasi Klenk ter skozi okno gospodinske sobe opazoval čudno kavalkado: skozi vas je stopalo 13 konj, ka- terje je jahajčil peto petro težko oboroženih laških finančarjev. Ko- nje so zajeli pod Snežnikom nad vasjo Polje, gonjaci so pobeg- nili. Vendor pa je takih slučajev le malo, kajti pri eventuelnem srečanju tihotapev finančarji so navadno zaduži tisti, ki ubravijo pete ter pobegnijo, kakor bi jim gorelo pod nogami. Ker tihotapeci z živine in konji največ riskirajo, zato skrbajo tudi za to, da hodijo v vsej skupinah ter se tudi navadno oboroženi s karabinami in re- volverji. Nedavno so laški finan- čarji, katerih je bilo devet, srečali v gozdu pri Planini petnajsti tihotapec, ki so gonili preko meje 30 volov. "Kakerhto so finančni stražniki ugledali kontrabandarje, so takoj zavili na drugo stezo ter se umaknili, kajti vsakemu tihotapecu je viseala preko ramu težka avstrijska vojaška karabinica, pred katerimi imajo tudi Lahi velik respekt. Sicer se pa tudi mnogokrat priperi, da namatijo neoboroženi tihotapeci oborožene finan- čarje ter jih pusti potem napol- mrtve v kakem gozdnem jarku, iznajdljivi ljudje!

Bog daš srečo! No, kako, kakšen je bil kup?" — "No, bo že, bo že; varšiš. Nedavno sta dva tihotapeca s tobakom zadelo ob meji na dvoje laških finančarjev, katera sta popolnoma razorzoila, jima razbil karabinke ob gozdnih pečinah, ju temeljito očevilala, nato pa si oprila svoji celi s tobakom ter mirno odla svojo pot.

Svet je hudočen in sleparski. In zvit kot kozji rog.

Pred kratkim se je poročil lep, mlad, zapravljen fant s hčerjo velikega bogatince. Pričenil je hišo in par tisočakov.

Dva dni po poroki pa pride k bogatincu prijatelj ter mu začne peti take in podobne litanije:

— Moj Bog, ali ni škoda tvoje hčerki? Takemu zapravljujevi si jo dal! Vse zapije, vse zakvarja.

— Moj Bog, zakaj mi nisi te- ga povej povedal?

— Zato, ker je tudi meni dol- žan petsto dolarjev. Če bi tvoje hčere ne vzel, bi jih ne mogel nikdar vrniti.

Državni zakladničar Mellon pravi, da bo "vlil nekaj pameti v sedanjo prohibicijo postavo".

Jaz dvomim, da bi kaj pomagalo. To se pravi zlivati vino v jesih.

Pred kratkim je prišla pred sodiščem, kako kočljiva zadeva, namreč, kdaj je človek pijan.

In pravica je razsodila takole:

— Clovek je pijan, ko ne ve, da je pijan. Clovek toliko časa

ni pijan, dokler ve, da je pijan.

Ta odlok je salomonski. Pred kratkim sem videl v Downtownu rojaka, ki je vino pokušal.

Pri tretji steklenici je rekel pametno in mirno:

— Ne, hvala, ne bom več, pre- cej ga že cutim.

Ko je pa izpraznil peto stekle- nico, je že tolkel po mizi in kri- čal:

— Kaj, jest, da s'm pjen, jest, premejdš!

Admiral Sims je izstopil iz mornariške službe Združenih držav ter se podal v pokoj.

Anglija je izgubila znjim svojega najboljšega generala.

Zenska nikdar ne vpraša žensko, kakšno kikijo naj si kupi.

To je čisto naravna stvar.

Ti ne boš nikdar vprašal so- vražnika, kako je treba zmagati.

Ena avstrijska krona je vredna osemnajst ruskih rubljev.

Ce znamenja ne lažijo, bo kmalo napolčil čas, ko bo moge- dobiti za en ruski rubelj tisoč francoskih frankov.

Ali ti pišeš dopise? — so vprašali rojaka.

Urednik pravi, da ne — se je glasil odgovor.

Jesen se bliža in žnjo volitve. Kandidati so taki kot jesenski dnevi: en dan suhi, en dan mo- kri.

Tomaž Jefferson je bil nekod zapisal: — Najboljše se vrla tista, ki je najmanj vladan.

Ce bi prišel sedaj Tomaž Jef- ferson med nas! O moj Bog!

Videl bi kako se vrla narod, ki je zanikarno vladan.

Katere so bile zadnje bese- de twojega očeta?

Moj oče ni imel nikakih zad- njih besed. Mati je bila pri njem do konca.

Cena s poštino \$1.50.

SLOVENIC PUBLISHING CO.,

82 Cortlandt Street,

New York City, N. Y.

Vozna je padla.

V Krizah pri Kranju so se spla- silji Franciški Lončar, v sled- česar je ta padla z voza in se na glavi močno poškodovala. Prepe- ljali so jo v ljubljansko bolnico.

Pred kratkim se je uradno za- uveljavljalo v poštah.

Načrtovali so uradno za- uveljavljati v poštah.

Načrtovali

Fr. Milčinski.

MLADIH ZLOČINCEV LASTNI ŽIVOTOPISI.

BOLNEGA RODU.

Osemnajst let star mladenič, pa je, kakor da jih šteje komaj petnajst; majhen, šibek, drobnega koščenega obraza, redkih las, plahega pogleda; v obleki in v manirah pa zelo dostojen in snažen. Ze od rojstva slaboten, je v razvoju zaostal. Opravil je štiri razrede ljudske šole, pogledal celo v gimnazijo, potem pa, šole prost, poizkušal razne obrte. Zdaj se uči brivškega obrta in mojster je zastran njegove sposobnosti in spremnosti povse zadovoljen, le to graja, da hoče prehitro vse znati. Mnogo čita, peča se tudi z godbo: na štiri instrumente zna, in sicer kakor sam trdi, prav izvrstno — kakor drugi tožijo, neusmiljeno slabo. Rad se baha. Poboden je zelo. Starši so mu pridni, pošteni, zelo skrbni, v sorodstvu pa je umobolnost. Roditelja o simu tako solita, da je dobrega srca, le kolosa ne sme videti; pravita, kolo ga kaj zapelje; upata pa še vedno, ga ga srča pamet.

Šele pred tremi meseci je bil kaznovan s petdnevnim zaporam, ker si je "za pol ure" izposodil kolo, potem pa s kolom pobrisal na Štajersko, ga prodal in izkupilo zajedel in zapil. O priliki te kašenske stvari sta mu zdravniška izvedena preiskala duševno stanje in izjavila, da je revez sicer v znatni meri duševno podvreden, vendar ne tako, da ne bi bil odgovoren za svoja dejanja.

In zdaj je vnovič zabredel v sličen greh. Uše je svojemu brvškemu mojstru, se po ovinkih potpel v B., ondi si poiskal vaješko mesto, pa se hitro naveliča delo in že drugi dan jo ubral zopet nazaj, odkoder je prišel. Potpi je pa na načel let stara dečka s kolom; "izposodil" si je kolo in se z njim odpelj brez drugega določnega cilja, nego da kolo čim prej proda. Ali ko mu je prvi nerodni pozkus kupuje izpodletel, se je obrnil; pravi, da se je pričel kesati tativine in da je imel namen, kolo vrniti, če bi vedel komu. Pritekel je orožnikoma, ki sta ga zasledovala, baš v roke; oddala sta ga v zapore okrajnega sodišča.

V zaporu se je kazal močno skešanega. Pisal je domov pismo, ki v njem pravi:

"Ljubi moj papa!"

V začetku pisanja te s solznimi očmi in mamo "prosim odpuščanja". Dragi moj papa, dalec sem zabredel, sedaj izprevidim, da kdo Bogu zapusti, Bog pa njega.

Jaz nisem Vas nikdar ubogal, ki ste me zmrrom dobro in pošteno učili, ste mi dajali dobre nauke, in ker Vas nisem ubogal, me pa Bog tako kaznuje. Vsak, kdor se bo ravnal po 4. božji zapovedi, mu bo dobro šlo na tem in na onem svetu. Ti ne veš, dragi papa, kadar se juž na tisto pismo spomnim, ki ga je mama tako lepo pisala da kar jokam cele noči. Ljubi papa, ti ne veš, kako mi je hudo, da mi še sreči od same začasti početi. Kaj sem Vam zopet dragi starši, naredil. Torej ljubi papa in ljuba mama, odpustita mi, saj sem obljudil, da nikdar več kaj takega! In prva moja pot bo v cerkev, tam budem poklenil pri Marijin oltar ter bom s solznimi očmi oblubo naredil, da se hočem za celo življene poboljšati, budem prejel zakrament sv. obhajila in hočem celo življene vdano in zvesto Bogu služiti in Vas ubogati.

Torej Vas še enkrat lepo prosim odpuščanja, da se bom resnčno poboljšal in hočem postati Marijin mladenič. Jaz prosim Bogu vsak dan za Vas, da bo Vam dal ljubi Bog zdravje na tem in na onem svetu. Dragi starši, ne žaljite, Bog bo vse zopet dobro naredil.

Pravno povelje je datirano iz Sremskih Karlovcev, ostali dve pa iz Belgradu. Vrtega se je naložno pismo polkovnika Bredova, v katerem se sprašuje, na kakšen način bi se bilo mogoče najlaže polastiti kolodvora, radio-postaje, pošte, vojašnice, arzenala, električne usmiljene, da mi pošleš še kaj za praznike, da si bom kaj kupil. Bog bo Vam stokrat povrnil. In ne centrale itd.

se ti prav lepo zahvaljujem za poslanji mi dve kroni. Dragi in ljubi starši, molite zame! Jaz morjam vsak večer in vsako jutro — Jako slabo se počutim. Vam želim najbolj veselo praznike. To je dragi papa, če mi pošleš, da si bom kaj kupil, ti bom jako hvaležen.

Sedaj pa Vas s solznimi očmi prav lepo pozdravim in ostanem do hladnega groba.

Vaš zvesti sin.

Molite zame."

Značilen za mladega moža je bombastičen slog pisma. Posebnost njegovega pisanja je tudi, da rad izpušča pike nad "i" in "j", in kljukne nad "s" in "č", pa tudi kaka črka mu večkrat ostane v peresi ali se zamaze na nepravi kraj: "Va" namesto "Vas", "se" namesto "sem", "na" namesto "naj", "jak" namesto "jako", "slnimi" namesto "solzni" itd.

Ganljivo pismo ni izgrevšlo svojega namena. Uboga roditelja navzlie vsem bričkim izkušnjama vedno verjujoča svojemu preveč ljubljenemu sinu, mu nista le krberla za obilne velikonočne potice, trudila sta se tudi, da ga rešita iz preiskovalnega zapora — celo zagovornika sta mu najela.

Pred sodnikom je mladi zloči-

ne gladko priznal ovadeno o svojitev kolesa. Opravičeval se je, da je ravnal kakor v "neki furii" nici ni misli na to, da je šele nedavno zaradi enakega dejanja prestal občutno kazem. Na vprašanje, zakaj je odšel z doma, zakaj mojstru, zakaj iz B., ima vedno isti odgovor: "Bal sem se."

Sodnik ga je začasno izpustil iz preiskovalnega zapora; poučil ga je, da ga hoče, predno izreče sodbo, še preizkusiti, ali so njege obljube, da se poboljša, resnične in trdne. Naročil mu je, naj pri mojstru, ki ga bo zopet prevezel, pridno in pošteno vztraja, vsak ponedeljek pa naj pride sodniku poročat o svojem delu in nečelu. In ničesar se naj ne bojni! Če bi se mu zgodila kjerkoli katerakrična, naj brez strahu pride k sodniku, sodnik se bo zavezal zanj; ide naj pa nikar ne, kajti izgovor: "Bal sem se" ne bo držal. Hratu je dobil ukaz, da popiše svoje življenje.

Tako je res prihajal ponedeljek za ponedeljkom, skrbno oblečen z velevladnem vedenjem; v obrokih je donašal svoj živiljepis in se hvalil, kako se mu dobro dogodi. Pri zadnjem obisku je še izjavil, da je čisto izključeno, da bi še kdaj ušel mojstru ali se lotil tujega blaga.

(Dalej pričnjenič).

Veliki rovar v sremskih Karlovcih.

Avtonomija za vzhodno Galicijo.

Generala barona von Wrangla, "odličnega gosta Jugoslavije", ki stoluje v Sremskih Karlovcih in vodi monarhistično propagando po celi svetu, so zdaj temeljito razkrinali. Bolgarska vlašča je namreč dobila v roke od njega sestavljene in podpisane dokumente, iz katerih je razvidno, da je ta rovar iz Sremskih Karlovcev, odkoder so ti dokumenti datirani, snoval državni preverat v Bolgariji, da iz te dežele ustvari operativno bazo za novi pohod na Rusijo. V teh dokumentih izvemo sledenje:

17. avgusta t. l. zapove "šef generalnega štaba" barona Wrangla, general Šatilov, opoveljniku I. ruskega korpusa na Galipoliju, generalmajoru Martinovi, da se v vrhu prehoda na bolgarsko ozemlje domeni s francoskim poveljnikom na Galipoliju in grškim poveljnikom v Odrini in mejo prekoraci pri Svilengradu in Hebibčevu ter se združi z (ruski) vojenci vojaške akademije v Bolgariji pod komando generala Aleksejeva.

Drugi dokument, podpisan od Wrangla in Šatilova, datum isti, zapoveduje generalu Mullerju, da se domeni v opozicijo in vojaškimi krogovi v Bolgariji v svrhu sestave nove vlade, katera bi prilašila na krnilo s pomočjo od Wranglovega uprizorjenega puča. — Vojno ministrstvo bi imel prevzeti ruski general, Wranglovei bi se moralno oficijelno priznati kot ruska armada in bolgarsko ozemlje uporabiti kot operacijsko bazo proti Rusiji. General Muller naj reportira o stanju mest, cest, mostov, brzajočih, bank itd. Onaj sestavi proglaša na bolgarski narod, da se Wranglova armada ne bo vmešavala v notranje zadeve dežel. Sestavi naj tudi listo oseb, katero bo treba soditi.

Tretji dokument, tudi od Wrangla in Šatilova, predstavlja pismo (datum 17. avgust), v katerem se vprašuje poveljnik 1. ruskega korpusa, katere ruske generali da predlagata za komandanate garnizij v Bolgariji.

Prvo povelje je datirano iz Sremskih Karlovcev, ostali dve pa iz Belgradu. Vrtega se je naložno pismo polkovnika Bredova, v katerem se sprašuje, na kakšen način bi se bilo mogoče najlaže polastiti kolodvora, radio-postaje, pošte, vojašnice, arzenala, električne usmiljene, da mi pošleš še kaj za praznike, da si bom kaj kupil. Bog bo Vam stokrat povrnil. In ne centrale itd.

Grki.

Rus Averčenko, ki prebiva sedaj v Pragi, piše o Grkih: Pomorja je vozil parnik. Pa je prišel velik vihar in ladja prišla v veliko nevarnost. Poveljnik je dejal: "Tovor je pretežak, vrzimo 100 zabojev limon v morje." In tako se je zgodilo. Toda vihar je postajal močnejši. Eden od pomorščakov je rekel: "Gospoda moja, tu imamo popotnika, ki je živ. Vihar se bo polegel, če ga vrzemo v morje." Tako se je zgodilo. Vihar pa je besnel ko divja zver. "Stoji", je dejal drugi. "Z nami se vozi Grk. Mesto žida bi morali Grka vreči v morje. Slučaj je nanesel vihar je res pojental. Naenkrat zagledajo ogromnega morskega volka plavati za ladijo. "Vejmimo ga, fantje!" — "Vejmimo ga!" Živkeli so ga na krov, razparali mu trebu — in glej, v njem je čepel Grk in prodajal židu limone, franko zadnji del s movega telesa. Zato sem radi ušode Grkov brez skrbi, naj tudi jim Turki dela batine. Grkov ne konča. Grki imajo svoj politični in diplomatski sistem: "S Konstantinom stvar ne gre posebno dobro, zato poklicajo Venizela. Z Venizelom ne gre došti boljše, zato poklicajo Konstantina. Konstantin ni izpolnil upov, zato je spravil "rešitelj domovine". Venizelos skupaj svojo krovčko in potuje na Grško reševat domovino. Sistem je pravilen: Na dveh nogah je vedno ložje hoditi ko na eni.

Razorožitvena komisija

Francoski delegat Juvenel za solidarnost Evrope.

3. komisija Društva narodov, je imela sejo, ki se je počela z vprašanjem razorožitve. Francoski delegat senator Juvenel je utemeljil svojo resolucijo v prilog razorožitve. Dejal je, da Francija ve, da bo le solidarnost napravila države Evrope močne in da se ne smejno vedno le sklicevati na intervencijo. Države Evrope si morajo v gospodarski bedi najprej same počamgti, potem tudí pomagati Amerike ne bo izostala. Povsod v Evropi vrla vrla velika beda. So države z ničvredno valuto; te ne morejo ničesar kupovati. So dežele z visoko valuto; te ne morejo ničesar prodajati. Oboji so še na slabši mko Francija. Gospodarski položaj je danes tak, da ima isto blago v raznih deželah Evrope razne cene; denar posameznih držav ima v raznih državah različno vrednost. To pomenuje v kulturnem oziru globok padec. Ta mizerija pa izvira odstotkov. V kemični industriji, ki je last zvez nemških industrijev, so odpovedali kolektivno pogodbo. Prizadetih je 70 obratov z 9000 delavev. V porecelanski industriji je deloma ustavljenih 9 obratov. 2568 delavev dela le po tri dni v tednu. V kaolinski industriji v Dobranih je ustavljen obrat. Na cesti je 600 delavev.

Najboljša cigareta

Čudna navada.

Profesor matematike na univerzi v Glasgow, Robert Simson, je bil eden onih profesorjev, ki zelo skrbijo za zabavo drugih. Imel je tudi navado, da je zmeraj štel korake, če je šel od doma, tudi če ga je kdo nagovoril in je šel z njim, ni nehal štel. Enkrat gre predavat: napravil je bl ravno 921 korakov, ko ga sreča neki gospod. Ta je profesorja sicer poznal, ni pa vedel, kakšno navado ima. Nagovori ga: "Eno vprašanje mi dovolite!" — "Me veseli, ljubi moj, 921." — "O, ne 921, samo eno samo vprašanje." — "Prosim, 921," pravi profesor. "Res ste prijazni, a ne bom Vam jih stavil toliko. Samo nekaj bi rad zvedel. Bil ste znani z umnikom doktorjem Blitonom in rad bi Vas vprašal, če ima res vsaka njezina nečakinja 900 funtov dote?" — "Čisto prav, 921." Omoga glede, misli, da je znored, in gre svojo pot naprej. Tedaj šele opazi profesor, da ga gospod skoro govoriti ni razum, stopi en korak naprej, pa se obrne in zavpije: "Ne, gospod, ne 921, samo 900!" — "922." — Strel je spet korake. — "Revez ubogi, res je znored," pravi gospod.

Zastoj češkoslovaške industrije.

V vzhodnoravenski tekstilni industriji so sklenili znižati držinske doklade od 85 na 65 odstotkov. V kemični industriji, ki je last zvez nemških industrijev, so odpovedali kolektivno pogodbo. Prizadetih je 70 obratov z 9000 delavev. V porecelanski industriji je deloma ustavljenih 9 obratov. 2568 delavev dela le po tri dni v tednu. V kaolinski industriji v Dobranih je ustavljen obrat. Na cesti je 600 delavev.

Henrik IV. in kmet.

Henrik IV. (1589—1610) gre na lov. Odstrani se od spremstva. Pod drevesom ob cesti zagleda kmetja, sedečega v senki. "Kaj pa delaš tukaj?" — "Čakam, da bo kralj mimo prišel." — "Če hočeš iti z menoj, te bom nekam peljal, kjer si ga boš lahko prav ob bližu ogledal." Kmet gre s Henrikom in ga vpraša: "Kako bom pa veden, kdo je kralj?" — Poglej samo naokoli in kdor bo stal pokrit, tisti je kralj." Prideta do spremstva, ki kralja spoštuje pozdravi. "No, kdo je kralj?" — vpraša Henrik. "Sedaj pa res ne vem, ali vi ali pa jaz, kajti samo midva sva že pokrita," se odreže kmet.

Dobri odgovor.

Angleški diplomat je bil povabljen k carju Nikolaju II. na obed. Prevrnil je kozarec, postal je rdeč, ves je bil v zadregi. Nikolaj, sicer zelo dobrodrušen, se hoče malo pošaliti in reče: "Ali je pri vas na Angleškem taka navada?"

"Da, Veličanstvo, včasih se pripreti kaj takega, a na Angleškem tega nihče ne opazi."

Ogromna skala na železniškem tiru.

Telefonska postaja na Grosupljem.

Pri poštnem uradu na Grosupljem se je s 1. sept. uvedla za telefon popolna dnevna služba.

ZDRAVJE in BLAGOSTANJE!

Če trpite vsled "REVMATIZMA", ZAPRTJA, NEPREBAVE, PRIŠČA, BRONHITISA, ULJES, če so vaši žive na katerikoli način prizadeti; ali če hočete imeti lepo, čisto, zdravo polt, hočemo, da poskusite zavoj našega CUDOVITEGA ZDRAVILA, YEASTOLAX. Poleg raznih sestavin vsebuje YEASTOLAX najvišje in najbolj uspešne VITAMINE, o katerih je moderni svet pronašel, da so neobhodno potrebni življenski moči. Njihova uporaba je pomagala ljudem po celi deželi, sedaj se vesele popolnega zdravja in živahnosti. YEASTOLAX ne povzroča pečice ter je milo odvajalno sredstvo. Njegovo delovanje je gotovo.

Da hitro uvedemo YEASTOLAX v vsako občino, bomo dali za določen čas vsaki osebi, ki nam pošlje \$1.00 za stroške velikega zavoda,

POPOPLOMOMA ZASTONJ 50,000.00 RUBLJEV

Ruski rubelj je bil svoj čas vreden 55 centov, kar bi znašalo v gorenji vrednosti \$27,500.00.

Štedite ta denar. Veliko jih je obogatelo, ker so kupovali tuj denar po vojnrah. Pravijo, da so v Rusiji razkrili množino radija, ki reprezentira \$50,000,000,000.00, in časopisje o pozarju na velikanske ameriške načrte glede olja in drugih industrij, ki se obračajo proti Rusiji. The Chicago Tribune je opozorila 12. septembra na nov prekop, ki je bil ravnokar otvoren za plovbo med Rusijo, Nemčijo, Perzijo in Centralno Azijo. To je nov vir surovin za rusko-nemško zvezo, posebno pa olje, magnezij in baker. Nemški in ruski trgovini je odprt pot v bogato Perzijo in Centralno Azijo. Pomislite, kaj to znači. Brez dvojnega ne boste opustili te prilike ter si nabavili te rublje.

Naša želja je, da bi vsakdo v Ameriki, ki potrebuje naše zdravilo, poslal po zavoj našega YEASTOLAXA. Mi se poslužujemo te metode, da razglasimo hitro njega YEASTOLAXA bodo

KAPITAN BLOOD

NJEGOVA ODISEJA.

Spisal Rafael Sabatini.

Za "Glas Naroda" prevel G. P.

22

(Nadaljevanje.)

Tam-le je njegova koča, — je rekel Kent malomarno. Če ga ni tam, potem mora biti kje drugod.

Nato je odšel. Bil je živina ob vsakem času, vedno bolj pripravljen poslužiti se svojega biča kot pa svojega jezika.

Nuttall je videl z zadovoljstvom, kako je odhajal ter si celo zapomnil smer, v katero je krenil. Nato pa je planil proti koteri ter spoznal v svoje veliko nezadovoljstvo, da dr. Blooda ni doma. Smotren človek bi sedel ter čakal, kajti to bi bila konec konca najhitrejša in najbolj varna pot. Nuttall pa ni imel nikake soli v glavi. Planil je iz stokade, se nekoliko obotavjal glede smeri, v katero naj krene ter sklenil konečno oditi po poti, po kateri je videl odhajati Kenta. Hitro je krenil preko izsušene savane, proti sladkorni plantazi, ki se je blestela v zlatih žarkih juriškega sonca. Ozki prehodi so rezali velike bloke dozorevajočega, temno-rmenga sladkornega trsa. Nuttall je planil v eno teh steza. Delaveci so ga povsod mrko gledali, ko je prišel mimo njih. Pitta ni videl nikjer, a ni si drznal vprašati zanj. Pričel je iskatr vseposod ter hoditi po plantazi semintjak. Enkrat ga je ustavil neki nadzornik ter hotel izvedeti, kaj da hoče imeti. Rekel je, da išče doktor Blooda, ker mu je zbolel nečak. Nadzornik pa mu je odvrnil, naj gre k vragu ter se izgubi s plantaze. Blooda ni tam. Če sploh kje, mora biti v svoji kobilni v stokadi.

Nuttall je odšel naprej, v mnemu, da bo krenil v pravo smer. Šel pa je v napačno smer ter proti onemu delu plantaže, ki je bil najbolj oddaljen od stokade ter v bližini gostega lesa, na katero je plantaža mejila. Nadzornik je bil preveč brezbrizben ali pa tudi preveč lep v veliki vročini, da bi ga poslal v pravo smer.

Nuttall je hitel naprej in ko je zavil krog nekega ovinka, je zadel na Pitta, ki se je mučil z leseno lopato pri nekem namakanju kanala. Nosil je hlače iz bombaževine, že precej raztrgane, a to je bila celia njegova obleka z izjemno širokokrajnjim slaminkom, ki ga je ščitil pred učinkovanjem tropičnega sonca.

Kakor hitro ga je zapazil Nuttall, se je naglas zahvalil svojemu Stvarniku. Pitt se je ozrl nanj presenečenjem, a Nuttall se ni dal motiti ter mu zaupal svojo povest s pritajenim glasom. Rekel mu je, da potrebuje deset funтов in da bo šlo vse k vragu, če jih ne dobi. Jeremiya Pitt ga je pošteno ozmerjal.

Vrag naj vzame takega tepeca, — je rekel. — Če iščete Blooda, zakaj pa izgubljate svoj čas tukaj?

— Ne morem ga najti, — je zameketal Nuttall. Tak sprejem ga je užalil.

Popolnoma je pozabil, v kakšnem stanju so bili žive Pitta po celi nočkanja, ki se je končala z zoro obupa.

— Misili sem, da ste vi ...

— Misili ste, da lahko vržem preo svojo lopato ter ga poiščem mesto vas? Kaj ne, to ste misili! Moj Bog! In naša življenja so odvisna od takega tepeca. Medtem, ko izgubljate tukaj svoj čas, potekajo ure. Če bi prišel nadzornik ter me videl govoriti z vami, kako bi mu pojasnili to?

Za trenutek je Nuttallu zmanjkalo besed vspričo te velikaniske nevhalevnosti. Nato pa je eksplodiral.

— Zahvalil bi se nebu, če bi ne bil nikdar utaknil svojih prstov v to zadevo. Želel bi ...

Nikdje ne ve, kaj si je želel, kajti v istem trenutku je prišel krog ovinka neki velik človek v svetlo-rjavih oblikah ter v spremstvu dveh črnec, ki sta bila oborožena z biči. Ni bil niti deset korakov preč, kajti njegovega prihoda ni bilo mogoče čuti na mehkih tleh.

Mr. Nuttall se je divje ozrl na to in ono stran ter planil nato proti gozdu kot preplašen zajec. S tem je napravil najbolj izdajalsko in nespametno stvar, ki je bila mogoča v takih okolišinah. Pitt je zahropel ter se naslonil na svojo lopato.

— Hej, stojte, — je zakričal polkovnik Bishop za beguncem.

Begunec pa je letel naprej ter ni niti obrnil svoje glave. Njegovo edino upanje je bilo, da ni zapazil polkovnika njegovega obrazu in da ga ni spoznal, kajti upliv polkovnika Bishopa je bil tako velik, da so obesili vsakega, o katerem je bil polkovnik mnenja, da je boljše če je mrtev kot pa živ.

Sele redaj, ko je dospel begunec do džungle, se je opomogel polkovnik od presenečenja ter se spomnil, da ima za seboj dva črnca. To je bila njegova telesna straža, brez katere ni nikdar prišel na plantazo izza časa, ko ga je napadel neki suženj ter ga skoro zavil.

— Za njim, črne svinje, — je zakričal na črnca. Še predno sta planila za beguncem pa se je premisil.

— Počakajta, — je rekel.

Spomnil se je namreč, da bi bilo treba mogoče loviti begunca v puščavi celi dan, dojem je bil vendar tukaj Pitt, ki mora razkriti identitetnost svojega sramežljivega prijatelja. Pitt se bo brez dvojma obotavjal, a polkovnik Bishop je poznal več načinov, kako premagati odpornost svojih sužnjev.

Obrnil se je proti sužnju z licem, ki je bilo razgreto od notranje in zunanje vročine in s parom svinjskih oči, v katerih je žarel ogenj krute inteligence. Stipil je naprej ter mahal pri tem s svojo palico iz bambusa.

— Kdo je bil oni begunec? — je vprašal s strašno uljudnostjo.

Jeremiya Pitt, ki se je še vedno opiral na svojo lopato, je nekoliko povesil glavo ter pričel nervozno cepetati s svojimi nagima nogama. Zaman je iskal odgovora na to vprašanje ter na tistem proklinal zatelebanost Nuttalla.

Polkovnikova palica je padla po plečih sužnja z veliko silo.

— Odgovori mi, pes. Kako se piše ta begunec?

Jeremiya se je ozrl na plantažnika s skoro izzivalnim pogledom.

— Ne vem, — je rekel in v njegovem glasu je bila vsaj malo trohica odpora radi udarea, katerega si ni drznil vrniti. Njegovo telo ni občutilo udarea, a njegova duša se je zvijala v brezizrazni bolesti.

— Ti ne veš? Tukaj še eno, da se ti izbrišijo možgani.

Zopet je padla palica.

— Ali veš za njegovo ime?

— Ne vem.

— Torej trmast, kaj ne?

Polkovnikova palica je padla po plečih sužnja z veliko silo.

— Odgovori mi, pes. Kako se piše ta begunec?

Jeremiya se je ozrl na plantažnika s skoro izzivalnim pogledom.

— Ne vem, — je rekel in v njegovem glasu je bila vsaj malo trohica odpora radi udarea, katerega si ni drznil vrniti. Njegovo telo ni občutilo udarea, a njegova duša se je zvijala v brezizrazni bolesti.

Pitt je skomignil z rameni, se obrnil na stran ter molčal. Le malo je stvari, ki bi bile bolj izzivalne kot te in temperament polkovnika nì nikdar zahteval dosti provokacije. Surova furija se je v istem trenutku vzbudila v njem.

(Dalej prihodnjih)

Strašni dnevi mojega jetništva.

J. Zupančič.

Javnost naj mi oprosti, če ponavljam venomer: jaz, mene, mene, mene, pri meni, z menoj. Moj menam je bil in ostane: iz kratkih epizod, ki sem jih videl in preživel sam, stestaviti vsaj približno in površno sliko "velike drame človeštva", ruske revolucije, ki pa žalibog pod mojim persionom ne bo tako velika, kot je v resnicu. Ni pa moj menam, diskreditirati to ali drugo stranko, vtišniti med vrstice politično tendenco. Epizode, ki jih opizujem, so le goli fakti, večkrat celo tako goli, da žalijo čut kulturnega človeka. In vendar so fakti!

Obljuba dela dolg. Kolegija tajnega sodišča me je obsodila na smrt. To mi je sporočila neka mama, ki mi je poslala na listko v koščku kruha prijetno vest. Toda tajnega sodišča je sklenilo, poslati me še na predsmrtno potovanje iz Omska v Tomsk, ker sem ondi svoj čas služil kot pomočnik polveljnika mesta.

Pri nas imamo ženitibna potovanja, tam pa predsmrtna. In res, še isti dan sta me sprevajala dva rdečarmejca pod svojo začito, in odšli smo v novo jebo — na vojaški komisarijat mesta. Zvezcer pa sem korakal v senci bajonetov.

Med potjo sem podkupil vojaka — podkupi se lahko v Rusiji še danes vsakega človeka — da sem mu poslednjo srajco, ki sem jo še imel in prinesel mi je od prijatelja nož aparata "Gillet", s katerim si pa nas brijejo brade. Jaz, ki žalibog nisem imel časa študirati medicino, sem sklenil poskusiti s tem nožem majhno operacijo. Vedel sem, da me čaka v rezivčaki v Tomsku še marsikater težka ura. V Tomsku je bil ekskutivni organ madžarski; rablji so bili sami pravorstni eksemplarji mongolske rase, ki niso bili naklonjeni Jugoslovjanom.

Vedel sem torej, da me čaka gotova smrt, da je moje življenje končano, da je vse to, kar vidim in slišim, kar se godi okrog, le zaključni refren divne pesmi — življenja. Umreti moram. Nič posebnega, kajne! Vsak človek ve, da mora umreti. Samo ljudje ne vedo, kdaj, jaz pa sem vedel; od Omska do Tomskga je približno 600 km, vlak vozi dva dni — torek je dva dni! Sploh pa nisem niesesar vedel. Vedel sem in nisem vedel, da me čeka v rezivčaki v Tomsku je bil ekskutivni organ madžarski; rablji so bili sami pravorstni eksemplarji mongolske rase, ki niso bili naklonjeni Jugoslovjanom.

Hrana je bila za vse bolnike. Dijeta, ki jo je odredil sanitarni oddelek: 30 dkg črnega — ne kruha — testa! S tem testom je bolnik nekoče zapele okno. — Zjutraj smo dobivali vročo vodo, opoldne motno vročo vodo — reči juho, zvečer vročo vodo, to je bilo vse. Zatisnite si ušes vi, ki se navajen v mehkih foteljih kaditi macedonski tobak in pati turško kavo, pa tinate, da je vam dregital in se tresel noč in dan.

Hrana je bila za vse bolnike. Dijeta, ki jo je odredil sanitarni oddelek: 30 dkg črnega — ne kruha — testa! S tem testom je bolnik nekoče zapele okno. — Zjutraj smo dobivali vročo vodo, opoldne motno vročo vodo — reči juho, zvečer vročo vodo, to je bilo vse. Zatisnite si ušes vi, ki se navajen v mehkih foteljih kaditi macedonski tobak in pati turško kavo, pa tinate, da je vam dregital in se tresel noč in dan.

Hrana je bila za vse bolnike. Dijeta, ki jo je odredil sanitarni oddelek: 30 dkg črnega — ne kruha — testa! S tem testom je bolnik nekoče zapele okno. — Zjutraj smo dobivali vročo vodo, opoldne motno vročo vodo — reči juho, zvečer vročo vodo, to je bilo vse. Zatisnite si ušes vi, ki se navajen v mehkih foteljih kaditi macedonski tobak in pati turško kavo, pa tinate, da je vam dregital in se tresel noč in dan.

Povoj, ki smo jih imeli na ravnih, se niso menjali vsak dan, kot pri nas. Zjutraj jih je zdravnik snel, strežkinja jih je pobrala z umazanimi rokami, izplaknila jih z topili vodi, drugi dan pa jih je zopet nosil bolnik. Higijena!

Instrumenti so bili skrhnati tako, da je bolnik že jočal, ko jih je zagledal. Bolnica v zakotinem mestu! Ne. Pozneje pa povedal, kakšno so bolnice še letos v Peterogradu. Kako so bolniki trpeči, kako niso umirali samo zato ker so ležali v bolnici, ve samo Bog, ki pozna pekel sibirškega človeka.

Prišla je pomlad. Pri nas so ljudje v pomladu ponavadi zaljubljeni, tam pa smo dobili novo dnevi. Bolni kmetje so vso zimo tarnationi, kje so njihove lokošči, jajca, maslo, ki jih je država pobirala za bolnice in sirotišnice; nazadnje so se nam vendar predstavile te presnete kokoši. Razdelili so jih — Ivanov je dobil prvo polovicov, Petrov drugo. Pa še pescene so bile! Samo malo smrdeli so. Prvi dan so smrdeli na malo, drugi dan bolj, tretji dan najbolj — četrti dan niso smrdeli več. Komparativ in superlativ sta jih požrla. Saj jih je bilo vendar polno skladische v mestu!

Sedem dni je minulo nato; prebudil sem se v bolnici v Kajnsku. Zdravnik je stal ob postelji, polozil mi je roko na čelo in gledal mi je v oči. V sobi so stekli bolniki. Povedal mi je, da sedem dni ni vedel, kaj videl pred seboj — tripli ali živega človeka. Tri dni je stal vojak z bajonetom ob mojo postelji; videl je, da v meni ne več življenja, da bo krogla, ki je bila namenjena meni, lahko prihranjena za drugega. In je odšel. Tudi zdravnik je odšel; ostal sem sam z bolniki, ki so stokali. Živ! Odpril sem oči, zatisnil sem jih, pa sem jih zopet odpril. Živ! Gledal sem okrog!

Soba, postelja, na posteljah življudje, okna, tam zunaj brije burja in podi morje snežnikov bogevam. Misel je planila tja, kjer sem iskal opore v težkih dneh, vrnila se ja, pa je ponavljala venuomer: živ, živ, živ! Življenje!

Takrat sem te izpozhal, ti večna tajna prirede! Ne spominjam se

HAMBURG

Direktna vožnja z čudovitim novim "O" parnikom. Potovanje za vse kraje Evrope.

ORDUNA 21. okt.; 20. dec.; 31. jan.
OROPESA 4. nov.
Naravnost v Cherbourg, Southampton, Hamburg.

Zaprite kabine. Nobenih posebnih pristojbin.

ROYAL MAIL STEAM PACKET COMPANY

SANDERSON & SON INC. AGENTS

26. Brez. — 117 W. Washington St., Chicago, New York

all katerikoli parobrodni agent.

Majhna zmota.

Nadškof French, prijatelj lorda Hamiltona, se je vedno bal, da ga bo zadel kap. Nekoč se včerajli. Škof se čudno obnaša, slednjič globoko vdihne in reče z glasom umirajočega: "Moja zadnja ura je prišla." Sosed ga vpraša: — "Kaj pa je?" — "Ohromel sem, že deset minut se scipljem v nogu in nič ne čutim." — "Oprostite, eminemec, scipljete res v nogu, pa ne v svojo, ampak v mojo," odvire sosed mirno.

Smrtna kosa.

V Graedu je umrl 11. sept. med slovenskimi dijaškimi krogi splošno znani sodni svetnik v pokoju Mihail Novak, eden ustanoviteljev akad. društva "Triglav". Bodil blagemu dobrotniku našega dajalstva lahka tuja zemlja!

VABILO NA VESELICO,

ki jo priredi društvo "Hrvatski Cvijet" br. 59. NHZ v soboto 21. oktobra v dvorani Martina Raueh, 69 Irving Ave., vogal Starr St., Brooklyn, N. Y. Začetek ob 7. uri zveče. Tem potom vabimo vse rojake in rojake iz rejskej izvajanke iz New Yorka in oklice, da se naše prve jesenske veselice udeležiti blagovoljno, da se medsebojno spoznamo in nepristranski pozabavimo. Za najboljšo postrežbo in izvrstno zabavo skrbimo.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO.